СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LVII. Ч. 66. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 22-го БЕРЕЗНЯ 1949. No. 66. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 22, 1949. VOL. LVII.

ТРИ ЦЕНТИ в Зл. Д. Америки; ПЯТЬ ЦЕНТІВ Закордоном. Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. THREE CENTS in the United States; FIVE CENTS Elsewhere

ПРЕЗИДЕНТ ПЕРЕДАВ АТЛАНТІЙСЬКИЙ ДОГОВІР СЕНАТОВІ

Вашингтон, 21. березня. — Президент Труман переслав сенатській комісії закордонних справ текст Атлантійського Оборонного Договору для негайних студій і швидкої ратифікації після його підписання. Надіються, що держави, які приступили до договору, підпишуть його вже 4. квітня у Вашингтоні. Голова комісії закордонних справ, сен. Там Конналі, заповів прихильне відношення сенату до проголошеного пакту. Експерти вже працюють над текстом додаткових законів, потрібних до введення пакту в життя, головно закону про підтримку пакту збройною силою.

Урядове вияснення Атлантійського Договору.

Атлантійський Оборонний Договір проголошено з Вашингтону в год. 11. перед полуднем в пятницю, 18. березня, а в год. 10:30 вночі секретар стейту виголосив по радіо півгодинну промову з поясненням поодиноких точок. При кінці промови він сказав: „Щоб мати справжній мир, нам треба безупину працювати для нього. Та нам треба зробити ще щось більше: Ми мусимо ясно виявити, що збройна атака буде відперта збірною дефенсивою, негайно і видатно".

Президент Труман, який пізнає виголошування промови Ачесона на вакаціях у Флориді, вислав негайно телеграму до секретаря з заявою, що предложений Атлантійський Договір є приноровлений до вимог конституції Злучених Держав, і що договір посилить Обєднані Держави. Текст телеграми передав президент кореспондентам в год. 11. рано в неділю, після чого пустився літаком в дорогу до Вашингтону.

Американська Біла Книга про Атлантійський Договір.

В суботу, 19. березня, департамент стейту оприлюднив Білу Книгу в справі Північно-Атлантійського Договору. У ній подрібно переповіджено історію договору від його зародку аж до викінчення, обговорено відношення до Обєднаних Держав, порівняно з Пактом в Ріо і основно виснено політику Злучених Держав при складенні пакту. У Білій Книзі сказано виразно, що Північно-Атлантійський Договір є придуманий для забезпечення Злучених Держав, бо після двох світових воєн показалося, що Европа так ослаблена, що сама себе не зможе оборонити, а на випадок, коли б наїзник опанував Европу, він посягне по Америку. Щоб це не сталося, треба поставити силу, яка не допустила б наїзників забирати одну країну по одній.

Відгук у пресі.

Редакційні статті, які появилися в американській пресі в неділю 20 березня з нагоди проголошення Атлантійського Договору, відзеркалюють настрій населення. Від Атлантику до Пацифіку демократичні й републиканські органи згідно стверджують, що автори Атлантійського Договору зробили добру роботу і що Злучені Держави повинні підтримати його всіма засобами. Подібну думку висловлюють конгресмени без огляду на партійну приналежність. Дж. Фостер Доллес, якого називають дипломатичним представником Республиканської партії, виголосив промову по радіо, а в ній сказав, що Атлантійський Договір є інструментом миру і засобом для обєднання Европи.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПОСОЛ ЗАПОВІДАЄ ВИКИНЕННЯ БОЛЬШЕВИКІВ З УГОРЩИНИ.

Ню Йорк. — Свободолюбні мадяри скинуть кайдани, наложені на них комуністичним урядом в Угорщині і відзискають свою волю — таке заявив Силден Чапін, посол Злучених Держав до угорського уряду у промові на параді коло памятника Людвика Кошута при 113 вулиці і Риверсайд Драйв з нагоди святкування 101 річниці його виступу. Після маніфестації коло памятника відбулося велике віче американців мадярського роду у Сентрал Опера Гавс для протесту проти поневолення Угорщини комуністами і проти присуду на кард. Міндсенті. На вічу промовляв між ін. монсіньор Веля Варга, який недавно приїхав з Европи і д-р Тібор Екгард, колишній голова партії малих власників на Угорщині. Варга пригадав, як за Кошута прийшли росіяни, щоб здавити змагання мадярів до самостійности Угорщини.

ЗАПОРУКА ПРАВ ЛЮДИНИ В ФОРМІ МІЖНАРОДНОГО ДОГОВОРУ.

Ню Йорк. — Деякі постанови з Декларації Прав Людини, ухвалені комісією Обєднаних Держав, будуть переписані окремо як текст договору для поодиноких держав і передані до прийняття Генеральній Асамблеї Злучених Держав, коли вона зійдеться в Ню Йорку з початком місяця квітня. Це заповів Адольф Берлі, колишній асистент департаменту стейту на конференції Американського Союзу для Громадянських Вольностей. Він сказав що договір не може містити меншої свободи, ніж її обіймає американська Хартія Прав Людини („Вил оф Райтс") у конституції. На конференції видвигнув Джеймс Розенберг предсідник комісії для ратифікації Конвенції в справі Народовбивства, спротив висловлений проти прийняття цеї конвенції головою американської адвокатської палати, Френком Голманом. Голман твердить, що народовбивство це внутрішня справа держав. Розенберг визиває на прилюдну дискусію Голмана за таке становище. Він каже, що становище Голмана противиться чартерові Обєднаних Держав.

ЗАЛІЗНОЧІ РОБІТНИКИ ДОБИЛИСЯ 40 ГОДИННОГО ТИЖНЯ.

Шікаго. — Від 1 вересня майже 1,000,000 залізничих службовців і робітників будуть працювати по 40. годин тижнево, а не 44 годин, як це є тепер. Це осягнули залізничі братства в переговорах з залізничими підприємцями після 11 місяців нарад. Платня буде така сама з додатком 7 центів.

ПОЧАЛИСЯ РІЧНІ НАРАДИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У.Н.СОЮЗУ

В понеділок, дня 21-го березня почалося звичайне річне засідання Головного Уряду Українського Народного Союзу. В нарадах, що відбуваються в конференційній залі в домі У. Н. Союзу при 81-83 Гренд Стріт в Джерзі Сіті, Н. Дж., беруть участь: Головний Екзекутивний Комітет У.Н.Союзу в складі: головний предсідник Микола Мурашко, заступники головного предсідника — Григорій Герман з Вілкс-Бері, Па., та Марія Малевич з Питсбургу, Па., головний секретар Дмитро Галичин з Ню Йорку, Н. Й., та головний касієр Роман Слободян з Елизабет, Н. Дж.; Головна Контрольна Комісія У.Н.Союзу в складі: Дмитро Капітула з МекАду, Па.; Володимир Гірняк з Торонто, Онт., Канада; д-р Амвросій Кібзей з Дітройту, Міш.; Іван Іванчук з Дітройту, Міш., та Степан Куропась з Шикаго, Ілл.; Головні Радні У.Н.Союзу: Павло Дуда з Виндсор, Онт., Канада; Степан Слободян з Филаделфії, Па.; Іван Романишин з Ірвінгтон, Н. Дж.; Тарас Шпікула з Шикаго, Ілл.; Володимир Дідик з Дітройту, Міш.; Геновефа Зепко-Жеребняк з Акрон, О.; Микола Дависькиба з Маттапан, Масс.; Іван Кокольський з Вунсакет, Р. Ай.; Дмитро Шмагала з Клівленд, О.; Олена Штогрин з Филаделфії, Па.; та Петро Кучма з Ню Йорку.

Збори відкрив в год. 10-ій перед полуднем головний предсідник УНСоюзу, Микола Мурашко, вітаючи коротко зібраних головних урядників цеї великої всенародної організації американських і канадійських українців в 55-тому році її існування. Багато змін заіснувало від того пропам'ятного дня — говорив предсідник — коли основано УНСоюз, немає вже між живими, тих, що того історичного діла довершили, але натомість є нас понад п'ятдесять тисяч Союзовців, які щиро і твердо рішені продовжувати його та здійснювати його велику ідею — з'єднати людину з людиною в безупинній творчій праці для добра свого власного і для добра громади. Річне засідання Головного Уряду УНСоюзу має на меті оцінити організаційну працю за минулий рік та витягнути відповідні висновки для праці в наступному році. Звіти головних урядників викажуть, чи і наскільки минулорічні завдання були виконані — закінчив своє вступне слово головний предсідник. На його заклик приявні після того хвилиною мовчанкою вшанували пам'ять померлих членів УНСоюзу.

Збори після короткої дискусії прийняли порядок нарад і тоді приступлено до звітів, що їх започаткував гол. предсідник, Микола Мурашко.

НА ШЛЯХУ НЕВПИННОГО РОЗВИТКУ

Звіт Гол. Предсідника, Миколи Мурашка

Поширення ідей Українського Народного Союзу, збільшення кількости його членів, оживлення Союзового руху

Микола Мурашко, голов. предсідник У.Н.С.

серед молоді, гідне прийняття Союзовою родиною нових українських імігрантів, збільшення майна організації, посилення культурної і видавничої діяльности — це коротко зібрані підсумки Союзової праці і успіхів, що ними започаткував свій річний звіт головний предсідник, Микола Мурашко. В 1948 році — говорив він — УНСоюз ріс і кріпшав на всіх ділянках своєї багатобічної праці. Предсідник твердив, що УНСоюз, як „організація свобідно і добровільно об'єднаних українських родин і людей в Америці і Канаді, зв'язаних почуттям і свідомістю спільних традицій, спільної праці та спільних інтересів, здобув протягом минулого року нові великі успіхи. Крива лінія організаційної діяльности УНСоюзу в минулому році постійно пнялася догори, що треба завдячувати власне невпинній праці рук і мозгів головних і відділових урядників, організаторів, редакторів та цілого широкого загалу членства, як і тій великій Союзовій ідеї, що лягла в основу тої праці.

Даючи загальну характеристику союзової праці, головний предсідник коротко зупинився на її поодиноких ділянках, головно членській і фінансовій. Реєстр членів УНСоюзу за минулий рік збільшився на 2,591 осіб, досягнувши загальну кількість 50,873 членів. Під цим оглядом Союз збільшився на 6.5%. Американці і канадійці вважають — твердив предсідник — що гріш, виданий на життеве обезпечення, виданий на добру ціль. Сучасна статистика вказує, що 4 з кожних 5 американських родин є обезпечені на життя. Загальна сума тих обезпечень виносить 201 біліонів долярів, пересічно по 6,000 долярів на родину. Подібне переконання мають і американські та канадійські українці, хоча нам ще багато треба працювати, щоби цю свідомість до такої високої міри поширити та щоби відсоток обезпечених в „УНСоюзі українських родин був такий високий. Яка велика шкода — говорив предсідник — що ми ще сьогодні не можемо сказати, що теж 4 з кожних 5 українських родин в Америці і Канаді обезпечені в УНСоюзі, бо тоді щонайменше 150,000 українських родин в Америці та 50,000 в Канаді мали б Союзові обезпеченеві поліси. Власне це мусить стати великим завданням Союзової праці на майбутнє.

Характеризуючи господарку Союзовим майном, предсідник твердить, що в минулому як і попередніх роках Головний Уряд змагав до збільшення прибутків з бондових інвестицій. Звичайно, це роблено з найбільшою обережністю, слідкуючи за такими інвестиціями, що з одного боку давали б найбільший прибуток, а з другого — відповідали б вимогам статуту та стейтових приписів. Протягом минулого року 1,759,000 долярів інвестовано в нові бонди, що в процентовому відношенні дають УНСоюзові приблизно пів відсотка більше прибутку, ніж давали попередні бонди. Предсідник з черги ствердив, що майно УНСоюзу за 1948 рік збільшилося на 751,667.26 долярів і з кінцем звітового року виносило 10,379,428.61 долярів.

(Докінчення на стор. 4-тій)

ВЕТЕРАНИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ПРИЇЗДУ БОЛЬШЕВИКІВ

Ню Йорк. 21. березня. — Нюйорський пост Українсько-Американських Ветеранів звернувся сьогодні окремим листом до державного секретаря Діна Ачесона, протестуючи проти видачі віз на приїзд до Америки Дмитра Шостаковича та 21 інших большевиків на т. зв. культурну і наукову конференцію для світового миру в Ню Йорку. В протестаційному листі сказано, що ця конференція зорганізована комуністичним фронтом для пропаганди кремлівського катехизму та що „ми, американці українського роду, які боролися за ці наші Злучені Держави Америки в двох останніх світових війнах та які мають багато кревних і приятелів під чоботом невимовної советської тиранії, квестіонуємо доцільність дозволу на приїзд вигнавців партійної лінії Кремля". В листі в дальшому згадується, що Советський уряд не дозволяє мільйонам українців за залізною заслоною на жадну свободу не тільки культурної виміни, але й на свободу думки взагалі, тому українсько - американські ветерани не можуть погодитися на приїзд Шостаковичів до цеї країни, щоби тут надуживати свободи слова та ширити свої пропагандивні брехні. Листа підписав командант Нюйорського Посту, Володимир Бакай.

ТРАНСЙОРДАНІЯ ПРОСИТЬ БРИТАНСЬКОЇ ДОПОМОГИ ПРОТИ ІЗРАЇЛЬЦІВ.

Амман, Трансйорданія, 21 березня. — Тут повідомлено, що уряд Трансйорданії звернувся офіціяльно до британського уряду, прохаючи його військової допомоги для оборони південних кордонів перед випадами ізраїльських військ, покликуючись на британсько-трансйорданський договір в цій справі.

ДЕМОКРАТИЧНИЙ СВІТ ЄДНАЄТЬСЯ ДЛЯ ОБОРОНИ

ВІДГОМІН НА ПРОГОЛОШЕННИ ТЕКСТ АТЛАНТІЙСЬКОГО ПАКТУ; ТРІЮМФ НА ЗАХОДІ ТА ТРИВОГА В МОСКВІ; ПЕРЕД З'ЇЗДОМ ДЕРЖАВНИХ МУЖІВ У ВАШИНГТОНІ.

Проголошений минулої п'ятниці текст проектованого Атлантійського пакту безпеки викликав найширший відгомін в цілому світі. Тоді як демократичні країни одноголосно заявляють, що пакт має виключно оборонну ціль та що він є найкращою запорукою міжнародного миру і безпеки, з Москви почувся гістеричний крик, що це є воєнна коаліція проти Советського Союзу. Американська і західно-европейська преса широко коментують постанови договору, підкреслюючи в ньому три головні фактори: 1. Однозгідність з чартером Об'єднаних націй та підтримку цеї організації; 2. Політичну, мілітарну та господарську єдність західних демократій і їх взаємну допомогу в мирі та на випадок війни і 3. Осторогу для кожного агресора та імперіяліста, що поважився б нарушити мир. Сам текст договору встановляє тільки принціпи цего наймогутнішого в історії оборонного союзу, бо подробиці їх здійснення мають бути розроблені окремими комітетами. В кожному разі, для здійснення постанов договору Америка тепер стане могутнім арсеналом постачання зброї договірним сторонам, подібно як нині Маршалла стан базою господарської відбудови світу при американській допомозі. Рівночасно з коментарями договору, світова преса робить перегляд збройних сил в світі по обох боках залізної заслони, оцінюючи їх по бюджетових видатках, що в цьому році виносять понад 53 біліони долярів. Широко обговорюються теж рухи військ на европейському континенті, хоча їх і не зв'язується з безпосередніми воєнними плянами. Як йдеться про американську допомогу европейським країнам, вона охоплюватиме головно важку зброю, за виїмком тільки атомової бомби. З нагоди підписання договору у Вашингтоні в дні 4-го квітня, в столиці Злучених Держав відбудеться справжній з'їзд демократичних державних мужів — керівників закордонної політики договірних сторін. Міністри Британії, Франції та інших країн вже заповіли свій приїзд. Вважається вже за певне, що крім ініціятивних країн: ЗДА, Канади, Британії, Франції, Бельгії, Голандії і Люксембургу, договір підпишуть теж запрошені до участи в ньому: Норвегія, Данія, Італія, Португалія та Ісляндія.

МАРНІ НАДІЇ МОСКВИ.

Москва, 21 березня. — Вся московська преса подала вчора широкі звідомлення і коментарі до проголошеного тексту Атлантійського договору, називаючи його агресивною підготовкою „Вол Стріту" і лондонського Сіті до війни проти Совєтів. При цьому найбільше місця віддається „протестам" проти того пакту, що пробують в поодиноких країнах організувати большевицькі п'яті колони. На них Москва тепер покладає свої головні надії.

ЗАХІДНА МАРКА ПРОГОЛОШЕНА ЄДИНОЮ ЛЕГАЛЬНОЮ ВАЛЮТОЮ В БЕРЛІНІ.

Берлін, 21 березня. — Американське, британське і французьке військові управління Німеччини проголосили вчора спільний комунікат, яким західно-німецьку марку встановляється єдиною легальною валютою в блокованих Советами західних секторах Берліна. В повідомленні сказано, що це рішення видано аж після того, як з вини Совєтів розбилися вже всі останні заходи для полагодження берлінського спору, роблені ще „невтральними" членами Ради Безпеки. Обіг советської марки не забороняється, але ніхто вже не є зобов'язаний її принимати. Західні союзники рівночасно заявили, що вони приготовані на всі дальші советські заходи. Американський командант, генерал Говлі, у зв'язку з цим заявив: „Як можна б будь-які протизаходи порівнювати з брутальністю советської блокади, що має на меті виморити голодом два і пів мільйони людей?" При цьому він ще раз ствердив, що советська блокада була і буде безуспішна.

ДЕ-ГОЛІСТИ ПЕРЕМАГАЮТЬ У ФРАНЦУЗЬКИХ ВИБОРАХ.

Париж, 21 березня. — Вчора відбулися у Франції вибори до т. зв. департаментальних рад, в яких — як виходить з дотеперішніх підсумків голосів — найбільше голосів між поодинокими партіями здобуло Об'єднання Французького Народу, отже партія ген. де Голя. З вчасного неофіціяльного обчислення з понад одного мільйона голосів деголісти і їх прихильники здобули 28.75%, комуністи 22.84%, соціялісти 17.63%, радикали 8.7% і популярні республиканці 8.71%. Хоча деголісти як поодинока партія здобувають найбільше голосів, проте урядова коаліція, згідно з дотеперішнім підрахунком голосів, веде перед у виборах, здобуваючи приблизно 35% всіх голосів. Деголісти є на другому місті з 29%, а комуністи на третьому з 23% голосів. Підкреслюється, що вибори проходять „апатично".

ЗАВОРУШЕННЯ В ЛОНДОНІ МІЖ ПРИХИЛЬНИКАМИ МОСЛІ ТА КОМУНІСТАМИ.

Лондон, 21 березня. — Вчора на вулицях Лондону дійшло до найбільшого після війни заворушення, що його спричинили демонстрації прихильників про-фашистського руху сер Освалда Мослі і комуністами. В поході обох груп взяли участь тисячі людей і тільки великим відділам поліції пощастило привернути порядок. Сім полісменів були поранені.

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сити і Закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
Число з понеділка (англійською Частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

САМООБОРОНА ДЕМОКРАТІЇ ПЕРЕД АГРЕСІЄЮ

Уже проголошено повний текст Північно Антлантійського Договору, що буде підписаний у Вашингтоні 4. квітня та переданий — як договір — до затвердження Сенатові Злучених Держав, згідно з вимогою Конституції. Він буде певно прийнятий, як і буде певно затверджений законними органами інших держав, що є його творцями.

Цей договір це подія великого світового значення. Але яка вона велика,й чи та скільки добра принесе світові, покищо передчасно говорити, бо це виявить щойно майбутня історія. Зате можна вже тепер твердити з певністю, що Північно Атлантійський Договір створено для благородної цілі. Це є самооборона західньої цивілізації перед загладою. Комуністична агресія та кремлівський імперіялізм спричинили його, бо Злучені Держави ніколи не були б дали себе втягнути аж у такий широкий оборонний аліянс, коли б не відчували, що й їм грозить небезпека, що є загрожений й їх спосіб життя й їх демократичний лад. Комуністична агресія, керована з одного центру, з Москви, стала вже такою небезпекою для демократій і світового миру, що демократіям не оставало нічого іншого, а тільки обєднати свої сили і поки час боронити свій стан посідання та свої свободолюбні ідеали, які вони виплекали впродовж довгих століть і хотіли б їх втримати та передати дальшим поколінням.

Північно Атлантійський Договір не є складений для війни. Навпаки, він хоче війну оминути. Він навіть дає до зрозуміння, що не вірить у те, що війна є неминуча. Що більше, він має на цілі створити таку мілітарну силу, яка має залякати кожного евентуального напасника, яким сильним він не був би, щоб не зачинав війни. Отже це є свого роду „мировий" договір, що хоче завести і втримати мир у світі. Тому саме европейські державні мужі назвали цей договір „Пакс Амерікана" й це дуже справедлива назва, коли йдеться про Злучені Держави та їхні змагання до замирення світу.

Британський міністер закордонних справ, Бевин, промовляючи в парляменті на тему Північно Атлантійського Договору, звязував з ним величезні надії як з „найславнішою історичною подією", яка тісно звязала країни і народи, що мають спільну спадщину та цивілізацію, „побудовану на прінципах демократії, особистої свободи та правління закону у відносинах між державами". Та які не були б широкі інтерпретації Північно Атлантійського Договору, властива суть його: самооборона перед нападом. Не цілком ясне хіба те, коли та самооборона вже означає одверту війну. Це вже дуже делікатна справа, особливо, коли зважиться, що навіть евентуальне зістріление совєтськими вояками американського чи британського літака, що довозять харчі до Берліна, може спричинити таку самооборону, що буде рівнятись справжній війні. В таких справах важко означити границю і це вже залежатиме від розсудку тих, що розважатимуть такі інциденти та рішати, як сильної треба вжити в даному випадку самооборони.

Бельгійський премієр Спаак є тої думки, що цей договір цілком певно стримає мілітарну агресію Росії. На цьому головно залежить тим, що цей договір заключили. Цього надіється і Америка. Дуже можливо, що так станеться під цю пору і Москва змякне та стане мілітарно на місці й під тим оглядом не буде побільшати хаосу в Европі. Але що буде з тим хаосом, що вона його вже створила? На це ще ясної відповіді нема.

ТЕКСТ АТЛАНТІЙСЬКОГО ОБОРОННОГО ДОГОВОРУ

Дня 18-го березня проголошено текст проєктованого Північно-Атлантійського пакту безпеки, що має бути підписаний міністрами закордонних справ договірних держав в першому тижні квітня у Вашингтоні. Текст договору, в дослівному українському перекладі з переданого агентством Асошіейтед Прес англійського оригіналу, звучить:

ВСТУП

Учасники цего договору потверджують свою віру в цілі і принципи чартеру Об'єднаних Націй та своє бажання жити в мирі з усіми народами і зі всіми урядами.

Вони рішені зберігати вільність, спільну спадщину і цивілізацію своїх народів, базовону на принципах демократії, індівідуальної свободи та правила закону.

Вони мають намір сприяти стабілізації і добробутові Північно-Атлантійського простору. Вони вирішують об'єднати свої зусилля для колективної оборони та для збереження миру і безпеки.

Тому вони погоджуються на цей Північно-Атлантійський Договір:

СТАТТЯ 1.

Договірні сторони зобов'язуються — як це встановляється чартером Обєднаних Націй — полагоджувати будь-які міжнародні суперечки, в які вони могли б бути вмішані, мирними засобами в такий спосіб, щоби міжнародний мир, безпека і справедливість не були загрожені, та уникати у своїх міжнародних стосунках загрози або ужиття сили в будь-який спосіб, суперечний цілям Об'єднаних Націй.

СТАТТЯ 2.

Договірні сторони сприятимуть дальшому розвиткові мирних і приязних міжнародних стосунків, скріплюючи свої вільні інституції, доводячи до кращого розуміння принципів, на яких ці інституції базуються, та сприяючи умовинам стабілізації і добробуту. Вони змагатимуть до виелімінування конфлікту в їх міжнародній господарській політиці та заохочуватимуть до господарської співпраці між всіми і кожним з них.

СТАТТЯ 3.

З метою успішного досягнення цілей цего договору, договірні сторони окремо і разом та постійною і ефектовною самодопогою і взаємною піддержкою вдержуватимуть і розвиватимуть їхню індівідуальну і колективну здібність протиставитися збройному нападові.

СТАТТЯ 4.

Договірні сторони будуть взаємно радитися коли по думці кожного з них територіяльна інтеґральність, політична незалежність або безпека будь-якої з договірних сторін є загрожені.

СТАТТЯ 5.

Договірні сторони домовляються, що збройний напад на одну або більше з них в Европі або Північній Америці мається вважати за напад на них всіх; у висліді, вони договорюються, що якщоб такий збройний напад заіснував, кожна з них у виконанні права індівідуальної або колективної самооборони, признаного 51-шою статтею чартеру Об'єднаних Націй, допомагатиме так заатакованій стороні чи сторонам, починаючи відразу та індівідуально і згідно з іншими сторонами таку акцію, яку вважатиметься за конечну, включно з ужиттям збройної сили, для відновлення і вдержання безпеки Північно-Атлантійського простору.

Кожний такий збройний напад і всі заходи пороблені в його результаті мають бути зголошені безпосередньо після того Раді Безпеки. Такі заходи мають бути припинені, коли Рада Безпеки поробить заходи, конечні для відновлення і збереження міжнародного миру і безпеки.

СТАТТЯ 6.

Для цілей статті 5-ої збройний напад на одну чи більше з договірних сторін вважається включно зі збройним нападом на територію будь-якої з договірних сторін в Европі або Північній Америці, на Альжирські частини Франції, на окупаційні сили будь-якої сторони в Европі; на острови під юрисдикцією будь-якої сторони на Північно-Атлантійському просторі на північ від Зворотника Рака або на кораблі чи літаки будь-якої з договірних сторін на цьому просторі.

СТАТТЯ 7.

Цей договір не порушує і він не повинен бути інтерпретований як порушуючий в будь-який спосіб права і зобов'язання договірних сторін, які є членами Об'єднаних Націй, щодо чартеру, або першої відповідальности Ради Безпеки за вдержання міжнародного миру і безпеки.

СТАТТЯ 8.

Кожна договірна сторона заявляє, що жадне з міжнародних зобов'язань між і будь-якою з інших договірних сторін або третьою державою не є в суперечності до постанов цего договору, та що не збирається вступити в будь-яке міжнародне зобов'язання в суперечності до цего договору.

СТАТТЯ 9.

Договірні сторони оцим встановляють Раду, в якій кожна з них повинна бути заступлена, для обміркування справ відносно виконання цего договору. Рада повинна бути так зорганізована, аби була в стані зібратися негайно в кожному часі. Рада повинна встановити такі допомічні тіла, які можуть бути конечні; зокрема вона повинна безпосередньо встановити оборонний комітет, який повинен рекомендувати заходи для виконання статтів 3 і 5-ої.

СТАТТЯ 10.

Договірні сторони при одноголосному домовленні можуть запросити приступити до цего договору кожну іншу европейську державу, яка є встані сприяти прінціпам цего договору та причинитися до безпеки Північно-Атлантійського простору. Кожна держава, так запрошена, може стати учасником цего договору, передаючи свій документ приступлення урядові Злучених Держав Америки. Уряд Злучених Держав Америка поінформує кожну з договорних сторін про здачу на схов кожного з таких документів приступлення.

СТАТТЯ 11.

Цей договір повинен бути ратифікований і його постанови здійснювані договірними сторонами згідно з їх відносними конституційними процесами. Документи ратифікації повинні бути передані скоро як тільки це можливо, урядові Злучених Держав Америки, який про кожну передачу повідомить всі інші сторони, що підписали договір. Договір повинен увійти в силу між державами, які його ратифікували, негайно після того, як ратифікації більшости договірних сторін, включно з ратифікаціями Бельгії, Канади, Франції, Люксембурґу, Голандії, Об'єднаного Королівства і Злучених Держав Америки, були передані та повинні увійти в силу відносно інших держав з датою передачі їхніх ратифікацій.

СТАТТЯ 12.

Після того, як договір буде в силі десять років, договірні сторони, якщо будь-яка з них того прохатиме, повинні спільно нарадитися, з метою розгляду договору, беручи до уваги фактори, що тоді будуть відноситися до миру і безпеки на Північно-Атлантійському просторі, включно з розвитком як універсальних так і реґіональних зобов'язань під чартером Об'єднаних Націй для вдержання міжнародного миру і безпеки.

СТАТТЯ 13.

Після того, як договір буде в силі протягом двадцять років, кожна з договірних сторін може перестати бути договірною стороною, один рік після того, як повідомлення про виповідження передано урядові Злучених Держав Америки, який поінформує уряди всіх інших договірних сторін про передання кожного повідомлення про зголошення договору недійсним.

Договір, англійський і французький текст якого є автентичні, повинен бути переданий на схов в архівах уряду Злучених Держав Америки. Належно затверджені його копії будуть передані цим урядом урядам інших договірних сторін.

На доказ цього, підписані повноважні представники підписали цей договір.

Дано у Вашингтоні, дня . . . квітня, 1949 року.

РОСІЙСЬКА ЕМІГРАЦІЯ І КРЕМЛЬ

Я піднімаю тост на здоров'я російського народу тому, що він заслужив у цій війні загальне признання, як керівної сили Советського Союзу серед всіх народів нашої країни.

Генералісімус Й. Сталін.

Крім вище наведених слів ще й таке сказав Й. Сталін 24-го травня 1945 року на прийняттю в Кремлі на честь командирів військами червоної армії: „І це довір'я російського народу (чуєте? Лише російського. — Л. Л.) до советського уряду виявилось тою рішаючою силою, яка забезпечила історичну перемогу над ворогом людства — над фашизмом".

Російська еміграція з розумілих причин сьогодні істерично кричить, що СССР не Росія, що сьогоднішній лад не російський лад, намагаючись в цьому переконати, на їх погляд, нерозторопних західніх політиків, які дотримуються зовсім іншого погляду. Але коли в 1945 році Сталін промовляв ці похвальні для російського народу слова жоден російський емігрант не запротестував, щоб Сталін не змішував советського уряду з „многострадальним" російським народом. Навпаки тоді російські емігранти лише задоволено посміхались, задоволені від сталінської похвали.

Ідеологія російської еміграції по відношенні до комуністичних партнерів Кремля, а зокрема антиукраїнська ідеологія позбавлена будь-якої наукової підкладки, це переважно дешевий і непереконливий навіть для безсторонніх обсерваторів пропагандивний матеріял, вся увага якого скерована на те, щоб звести до нуля відповідальність російського народу за все те, що діється на території СССР і при можливих військово-політичних змінах зберегти за „демократичною" Росією всі колоніяльні здобутки Сталіна.

Практично ця генеральна лінія російської еміграції відчувається на кожному їхньому кроці. Розраховуючи на суто чуттєвий момент, вони в один голос радять: „Навіщо розріблювати антибольшевицькі сили? Адже ми всі маємо одного спільного ворога і його треба спільно поборювати, а тоді вже по перемозі (коли російські війська і поліція стоятимуть на Україні. — Л. Л.) будемо будувати окремі національні держави". Облудність і підступність цієї теорії, шитої білими нитками, вже не пропхати росіянам на політичний порядок дня: Поневолені Москвою народи не приймуть такої з дозволу сказати концепції навіть не з огляду на свою політичну призірність, а через гіркий досвід в минулому. В першій світовій війні нечервона Росія не пішла на спілку з антибольшевицькими силами поневолених народів, а одночасно била і червону армію і боролась з українською, а коли це їй виявилось не під силу, то згодилась на такий варіянт: краще віддати себе в жертву і хай переможуть большевики, які все ж таки збережуть захитану імперію. Отже в результаті біла Росія вже тоді стала союзником червоної Росії, спір між якими за московський престол триває й донині. Але це вже внутрішня справа росіян і вона нас не цікавить. Україна ніколи не збиралася й не збирається помагати чи тій чи другій стороні в їх суперницькій боротьбі. Наша боротьба лежить зовсім в іншій площині.

При цій нагоді варто зробити один „ліричний" відступ і зупинитись на каїновій роботі росіян під час німецької окупації на Україні. Як відомо Гітлер ішов на схід з програмою, яка не відділяла націй, кляс, пануючих і поневолених сил. Все в однаковій мірі підлягало підкоренню німецьким інтересам. Ця політика стала очевидною з першого дня. Здавалось би, що загрожені одноковою мірою українці і росіяни бодай тимчасово і з тактичних міркувань мусіли б солідаризуватись і принаймні не шкодити один одному. Але

(Докінчення на стор. 4-тій).

УЛАС САМЧУК

СОНЦЕ З ЗАХОДУ

РОМАН.

50)

— З того годинника можна написати історію, географію, роман на п'ять томів і сім кіп брехеньок, — швидко каже Зорин.

— П'ять разів в ГПУ—кидає січовий генеральний шофер.

— Невідомо в якій ролі, — докидав Зорин...

— Навіть в дуже непривабливій, — спокійно відповідає Гаріс. — Не радив би вам, Зорине, бути в такій...

— Зворушливі брехні завжди наводять мене на думку, що все таки людська творчість не може бути зґвалтована голою технікою, — каже знов Зорин. Демо повернувся до нього передом і спрямував туди свої окуляри.

— А ви знаєте, чого полетів до Праги прем'єр? — зненацька лунає нове питання.

Мовчанка. Всі повернули голови в бік, звідки почувся запит. Чекання.

— Я також не знаю, панове, — спокійно відповів той самий голос. Всі регочуться.

Демо мовчить, їсть, встає і платить. — Що? Десять сентіміс? — каже полковник-молочар. — і. Це гроші тільки в Парижі. У нас своя валюта...

— Прошу, прошу, — каже Демо...

Кальчук встав, вибачився, підняв руку і вийшов.

Вийшов також і Демо. Кожний з них пішов у своє місце. Кальчук чує звучання нового мотиву. Над Хустом гримить музика подій. Так, так... — думає ця людина. Це більше, ніж гола формальність. Вже на розі паршивенької вулички Пастелія та площі Масарика, Кальчук, мов летючий лист, зачіплюється за ходячу критику з Ужгороду — інженера без практики Кульківського. Той самий Кульківський вже здалека каже: — Чули, що прем'єр вилетів до Праги? Думаете, що це не нова гра? Я так не думаю...

Він, правда, ще не сказав, як саме він думає, однак і він, цей ходячий скепсис у чистому вигляді, тріюмфально задемонстрував, що над Хустом „нова гра" почалася.

Кальчук тим часом має пряме завдання побувати у міністра Ревая. Це тут на досяг руки. Це та он двоповерхова будова, де скупчено весь сенс адміністративности цієї держави. Тут усі централі — міністерства, суд, пошта. Будинок сірий, написи також сірі, не так змістом, як формою, у подвір'ї звичайна в'язниця, кілька рахітичних слів кирилицею — все це пахне тисячолітнім русинством.

Через більший під'їзд входять до середини. Праворуч сходи, ліворуч сходи. Затупані коридори дивляться понурою глибиною, ніби вони під землею. Другий поверх — дещо виразніше поняття. Тут уже запах тепла, в коридорах килимки, двері оздоблені живим словом. Міністерство комунікації. Відділ залізниць і шляхів. Дирекція пошт і телеграфів. Це вже цілком конкретні явища. Вони злітають до вас з усіх дверей, і ви вибираєте собі по вподобі.

Кальчук продирається через цікавство знайомих і серію делегацій в кожухах, щоб попасти до тієї справжньої точки. За дверима простора канцелярія з великим м'яким не новим килимом і двоє цілком добрих писемних столів. Хотілося б, щоб ласкава історія заглянула і в це ось скромне місце, не зважаючи на те, що перший секретар міністра Ворон, завзято бореться з історичністю свого буття. У цей саме час він зайнятий шматком ковбаси і телефоном.

По деякому некороткому часі Ворон заявив, що пан міністер чекає.

Кальчук увійшов до ще більшої, застеленої м'яким і вже новим килимом кімнати зі столами, м'якими стільцями й телефоном. Пан міністер у неновому темносиньої барви одязі вийшов трохи назустріч Кальчукові і з усмішкою, якою зустрічають не зовсім переконливі великості, сказав: — Дуже мене тішить. Дякую за добрі слова і відвідини. Сподіваюся, що ви щось доброго про нас напишете...

— Так, пане міністре... час цікавий, а люди також є. Все проситься на папір...

— Так, так... Хтось мусить і це робити... Невдячна праця.. Знаю. Ну, але... Треба передусім державу. Організації. У своїй державі і письменникам живеться краще...

— Бодай так сподіваються, пане міністре... Я за себе не так чи, краще, не в такому напрямі клопочуся... — Кальчук перевів розмову на пряму дорогу. Міністер обіцяв. Візита мусить скінчитись, бо міністер має своє заняття.

При відході Бібота докинув до всього свою візитну картку: — А все таки українців ви з нас не зробите...

Кальчук зрозумів, що це дотеп, а тому нічого собі з того не робив. Бідний Кальчук. Він інколи переконаний, що він справжній письменник. Життя розбиває йому цю тезу досить переконливо...

Кальчук опинився на вулиці. „Новий мотив" над Хустом носиться, мов крилатий привид. Кальчук його чує. Летять дракони, чорні круки, відьми на мітлах, чорти з вогняними очима. На сходах гостинниці Кальчук зустрічає Тарнавського. Це людина, що сміється. Хто б міг сказати, що якраз оця людина живе останні свої місяці. Більше життям тіла ця людина жити не буде. Але вона, ця людина, усміхається, і та усмішка страшенно добра. Кальчук любить цю добру, людську і розумну усмішку.

— А!

— А!

— Дай Боже! Що нового? — каже Тарнавський.

— Ну, що нового? Чого полетів прем'єр? Може ви знаєте?.. — Тарнавський повернувся з Кальчуком. Зайшли просто до порожньої ще залі, де стояли німо стільці та відблискували передвечірньою незрівноваженістю кулі лямп.

(Дальше буде).

Максим Подорожний.

СОВЄТСЬКИЙ ЗЛОЧИН НАРОДОВБИВСТВА У ВІННИЦІ

10) (Продовження)

Виконавці злочину.

Усі встановлені факти, знахідки і зізнання свідків дають безсумнівний доказ, що злочин народовбивства у Вінниці був поповнений совєтським НКВД — Народним Комісаріятом Внутрішніх Справ, тепер Міністерством Внутрішніх Справ (МВД). На це вказують обговорені вже такі факти:

1. Відкриті в масових могилах у Вінниці жертви були заарештовані урядниками НКВД в роках 1937 і 1938.

3. Всіх арештованих відставлювано до приміщеної в будинку НКВД у Вінниці тюрми та до відділу НКВД в місцевій міській тюрмі.

3. Деякий час після арешту урядники НКВД давали рідним заарештованих вияснення, що їх вже вивезено з Вінниці на довший час до „віддалених таборів і без права кореспонденції".

4. В поодиноких випадках урядники НКВД давали рідним заарештованих цілком недвозначне вияснення, що вони заарештованих в цьому житті вже ніколи не побачать.

5. В тому самому часі, як відбувалися масові арешти та як рідним заарештованих говорено про „висилку до далеких таборів", на подвірю будинку НКВД відбувалися масові розстріли.

6. Копання ям в трьох місцях пізнішої знахідки масових могил відбувалося в тому самому часі та під постійною охороною цих самих місць сторожами НКВД. Крім того, овочевий сад дещо раніше був зайнятий обласним НКВД для „спеціяльних цілей".

7. В тому самому часі до зайнятих і охоронюваних НКВД „запретних зон" відбувалися таємні нічні транспорти вантажних автомашин. Кожного дня після такого транспорту до „запретних зон" заїздили вищі урядники НКВД і там деякий час задержувалися.

8. Знайдені на місцях розкопок та при вбитих трупах документи про переведені агентами НКВД домашні труси, про арешти та інші зв'язані з цим папери, відповідають датами виключно часові заарештування та переконують, що виконавцями цего злочину могло бути тільки НКВД.

Доходженнями та зізнаннями свідків не можна було встановити з точністю та поіменно поодиноких урядників НКВД, які були безпосередніми виконавцями злочину. Це головно тому, що звичайних помічників при виконуванні та закриванні злочину НКВД само своєчасно зліквідувало, аби позбутися в той спосіб евентуальних свідків злочину. Інші енкаведисти своєчасно повтікали.

Проте, відповідальність за цей злочин народовбивства поносять в першу чергу керівні особи тодішнього НКВД. Бо виключається можливість, щоби такого масового злочину, та ще з всією детальною підготовкою, міг хто-небудь допуститися без виразного наказу керівних органів НКВД. На чолі обласного НКВД у Вінниці в часі поповненого злочину стояли такі особи: 1. капітан Морозов, керівник обласного НКВД; 2. майор Соколінський, наступник Морозова; 3. майор Корабльов, наступник Соколінського; 4. капітан Шаблінський, наступник майора Корабльова; 5. Ширин, керівник політвідділу НКВД; 6. Томчинський, керівник відділу окремих призначень; 7. Весенев, керівник відділу господарства і шпигунства; 8. Бельський, керівник місцевих відділів НКВД; 9. Мойсеєв, наступник Бельського; 10. Татарчук, наступник Мойсеєва; 11. Берестенко, наступник Татарчука.

Окрему ролю грали ще слідчі урядники НКВД: Криворучко, Лазаренко, Шакальов і Островський.

Немає теж сумніву, що злочин народовбивства поповнювано теж за відомом та при допомозі керівних органів міської тюрми, що ними були: І. Журавлев, директор тюрми; 2. Абрамович, наступник Журавльова; 3. Стан, наступник Абрамовича; 4. Бекер, керівник спецвідділу для політичних в'язнів; 5. Орденчук, заступник Бекера; 6. Розенбаум, наступник Бекера та 7. Машевський, керівник оперативного відділу.

У зв'язку з цим стверджено ще жахливі умовини у Вінницькій тюрмі в тому часі. Згідно з численними зізнаннями свідків, які самі тоді були арештантами, або виконували в тюрмі якунебудь функцію, ця тюрма була до тої міри переповнена, що в одній камері, призначеній на 16-18 арештантів, було тоді їх дві до три сотні. Арештантами були по береги заповнені теж всі тюремні підвали і навіть переходи. Загальна кількість в'язнів у Вінницькій тюрмі виносила тоді около 18,000, крім 12,000 арештантів, ща їх під час дня забирали на роботу поза тюрмою і приводили тільки наніч.

Немає теж найменшого сумніву, що злочину народовбивства доконано у Вінниці, якщо не за вказівкою, то за відомістю та згодою центральних совєтських властей в Москві. Про це свідчить теж факт, що багато з рідних заарештованих осіб зверталися до Кремля в справі заарештованих і завжди одержували таку саму відповідь, як їм давало НКВД у Вінниці, іменно, що заарештованих вислано у „віддалені табори без права кореспонденції". Така сама відповідь наспіла теж на листи, скеровані особисто до Сталіна і Калініна. Тільки одна зі свідків, Годованець, на свого листа до Сталіна дістала відповідь від Андрея Вишинського (тоді головного прокурора Совєтського Союзу і тепер міністра закордонних справ), мовляв, її чоловіка звільнено. Вона сама ніколи того „звільненого" чоловіка ані не бачила, ані не мала від нього жадної вістки, натомість в 1943 році вона по одягу пізнала його трупа у Вінницьких масових могилах.

Мотиви злочину.

Що було мотивом цего страшного злочину масового вбивства людей? Для вияснення цего питання треба вийти від речевих безпосередніх причин переведених свого часу масових арештів тих, що їх опісля знайдено в масових могилах. Основно переведені доходження дають такі вияснення:

Ціла маса вбитих не мала за собою жадної, ані політичної, ані кримінальної провини, а їх рідні досі не можуть здати собі справи завіщо тих заарештовано і вбито. Єдиним вияснениям НКВД причини арештів було твердження, мовляв, заарештовані є „ворогами народу". В більшості випадків арешти наступали взагалі без будьяких причин, або за будь-яку дурницю чи фіктивне обвинувачення. Як це виходить зі знайдених документів, одні зі заарештованих мали бути причиною захворіння коней в колгоспах, інші без дозволу змінили місця праці, ще іншим закидувано, що вони продавали на базарі зіпсуті або пересолені продукти і т.п. В багатьох випадках причиною арештів були знайдені під час трусу поштові картки від рідних з Польщі, Америки чи інших закордонних країн. Дуже часто арешти наступали на звичайний, навіть анонімний донос особистих ворогів. Такі доноси часто роблено з метою дістати після заарештованих мешкання. Між знайденими у Вінниці вбитими відносно великий відсоток творили жертви своїх релігійних переконань. Між трупами з цілою точністю зідентифіковано чотирьох священників і встановлено, на підставі знайдених документів, що їх там було щонайменше 30. В самій тільки місцевості Калинівка заарештовано в 1938 році 17 бувших священиків, які працювали там в лісі дроворубами. Одного з них зідентифіковано між трупами у Вінниці, отже виринає оправдане припущення, що там вбито і всіх інших. Про великий відсоток вбитих священиків і вірних свідчить в дальшому факт, що в могилах відкрито велику кількість церковних речей, хрестів, служебних книг та церковних риз, які неодмінно мусіли належати священикам. Крім того, між вбитими було багато звичайних релігійних людей, яких заарештовано і вбито за те, що вони молилися або співали релігійних пісень, що вони вдержували зв'язки зі священиками і т.п. В одному тільки селі Лосна, Уляніського району, заарештовано 19 осіб за принадлежність до „розоблаченої" організації „православних селян архистратига Михаїла і Святого Духа". Деяких з них опісля знайдено між трупами в масових могилах у Вінниці.

Доходження і знахідки не могли встановити ані одного випадку, що в будь-якій культурній країні міг би бути не тільки причиною вироку смерти, але навіть самого арешту. Теж факт, що всі ці жертви були вбиті таємно і таємно поховані, свідчить, що навіть большевики не могли видумати проти цих усіх жертв будай якої позірної вини, за яку можна б було судити і опісля карати смертю. Большевицький злочин масового народовбивства, прикладом чого є макабрична знахідка у Вінниці в 1943 році, міг бути тільки пляновою акцією повного фізичного знищення українського народу.

(Дальше буде),

В кожній українській хаті повинен знаходитися часопис „Свобода".

Загальні збори „Самопомочі"

Звичайні Загальні Збори Організації Української Іміграції „Самопоміч" відбулися дня 5 березня 1949 р. в Ню Йорку, в домівці Українського Демократичного Клюбу, 59 Ст. Маркс Плейс.

Цьогорічні збори, треті від часу заснування товариства, були заступлені 62-ма делегатами філій Ню Йорку, Филаделфії, Дітройту і Нюарку. Крім цього з'явилися представники Гартфорду (Кон.), Мерідену, (Кон.) і Честер (Па.).

Перед початком нарад збори вшанували пам'ять поляглих за волю України на полях бою. та померших на чужій землі, на скитальщині.

Від Національної Ради привіт зложив д-р Я. Зозуля.

По виборі президії зборів. та мандатової і резолюційної комісій і по відчитанні протоколу минулих річних зборів, звітували головна управа і управи філій та секцій. Широка дискусія над звітами підкреслила позитивні досягнення та відмітила недотягнення в праці. Статутова комісія відчитала ново-опрацьований статут товариства, котрий збори прийняли.

На внесок контрольної комісії уділено абсолюторію уступаючій управі.

До нової управи вибрані одноголосно: головою Ю. Ревай, містоголови: д-р Т. Воробець, д-р В. Пушкар; секретарем І. Слободян; Культурно-освітнім референтом — проф. І. Паливода; господ.-фінансовим референтом — інж. П. Красноніс; референтом Суспільної опіки — М. Головайова; референтом молоді — проф. М. Лисогір; референтом преси і пропаганди — проф. М. Кокольський і членом управи проп. Р. Боровський. Заступниками: В. Пришляк і М. Лайчак. Контрольна Комісія: д-р Р. Осінчук, мгр. М. Мадай, М. Головей, Р. Дацько і М. Дронь. Громадський суд: д-р М. Багринівський, мгр. І. Заяць, д-р М. Куницький, д-р Т. Олесіюк, мгр. Сливинський.

Збори покінчилися відспіванням національного гимну.

Організація „Самопоміч" була створена перед двома роками, дня 16 лютого 1947. Тоді то зібралася в місті Ню Йорку невеличка громада перших нових імігрантів з наміром створити власну організацію. Керувалися вони при цьому передовсім життєвою потребою допомоги новим приїзжим, що часто-густо без знання мови, пгомешкання і праці, стояли безрадні і безпомічні у великомійській суматосі. Саме життя накинуло першим організаторам нового товариства завдання, а відси і назва „Самопоміч".

Дехто з давньої іміграції дивився криво на цю нову організацію, в думці, що нові імігранти сепаруються від українського американського життя, що вони зовсім добре могли би ввійти в існуючі українські товариства. Та життя вказало що іншого. В різного роду імпрезах, уладжуваних українськими американськими товариствами, можна було що раз частіше найти нових імігрантів, як співучасників. Відчити і реферати, співацькі виступи сольові і хорові по церквах і в концертових залях, театральні вистави, рецитації, співробітництво в місцевій українській пресі, вечірки, вечерниці, пікніки, групові вистави, а нові цілі імпрези, уладжувані новими імігрантами, засвідчили, що іншого. Нова іміграція не замикається в своїх чотирьох стінах, а навпаки, входить усіма щілинами в життя давньої іміграції і посилює його. Отже плянове включення степенується що раз то більше. Нові імігранти, найшовши грунт під ногами, вступають чимраз численнішими рядами в існуючі союзові організації.

Дальший крок у розвитку „Самопомочі", це організація самостійних, професійних і станових груп. Тож у „Самопомочі" найшлися побіч себе люди різних професій, різних суспільних груп. Коли нові імігранти пізнали більше американський грунт, показалося, що багато з них може цілком добре працювати у своїй професії. А звідти потреба організації професійних і станових товариств, у яких вони могли би нести собі взаємно різного роду допомогу.

Першою групою, що розвинулася в самостійне товариство, було студентство.

Ця організація об'єднує студентство високих шкіл і тісно співпрацює з давньою українською іміграцією, та стоїть в контакті з братніми організаціями українського студентства на европейському континенті. Цей контакт не обмежується до чисто теоретичних заяв, але має форму реальної допомоги харчевими пакунками.

Друга група, що еволюціонувалася в самостійну організацію, то спортовці. Жвавий Спортовий Клюб репрезентує похвально український спорт на різних грищах Ню Йорку і околиці.

Дальша група, що прибрала форму самостійного товариства, то інженери. Вона має в своїх рядах нових імігрантів як і американських українців і є в стадії розвитку.

І ще виділилися в окрему групу науковці, члени „Самопомочі", і працюють успішно в ділянці музейній, як і над архівно - суходольними, морськими і океанічними проблемами України. В порозумінні з УВАН заложили архів-музей, в якому вспіли вже нагромадити певну кількість матеріялів, а як члени Наук. Тов. ім. Шевченка активно працюють в його рямках.

Група кооперативних працівників, також членів „Самопомочі", зорганізувала дві кооперативи, а то споживчу в Ню Йорку і виробничу у Филаделфії. Перші труднощі переборюють вони успішно, з твердою вірою в перемогу, при підтримці українського активу, який в Америці таки існує.

Крім цих самостійних організацій, що вийшли зі „Самопомочі", існує в ній ще кілька секцій. В першу чергу співацький гурток „Боян" та квартет. Знає їх Ню Йорк, Филаделфія, та інші місцевості з їх виступів на різних святочних імпрезах. Не менше діяльна і жіноча секція. Вона має неодну тяжку проблему до розв'язання, як виховання української молоді, харитативна діяльність, проблема вростання в життя українського жіноцтва давньої еміграції, сталий контакт з українськими жіночими організаціями в Европі тощо. На жіночій секції є чин такої ваги, як організація вакаційної оселі для дітвори. При жертвенній допомозі О. О. Василіян в Давсоні найшло там приміщення, на протязі 6-х тижнів, кругло 50-ро дітей, пів на пів нової і давньої іміграції. Врешті дуже активний Пласт з відділами: дівочим, хлопячим і дитячим, разом до 50 осіб.

Поза обов'язковими щотижневими сходинами, молодь бере чинну участь у різних імпрезах, у порядкуванні та пропагандивній роботі. Поза тим Пласт уладив три кількадневні табори.

Два роки існування „Самопомочі" вказали наглядно, що організація виконала чималу роботу, що в майбутньому жде її більша праця і що ряди її членів не маліють, а навпаки, що раз то зростають, щораз то повстають нові філії.

Хоч сьогдні справа допомоги приїзджаючим імігрантам відсувається на другий плян, тому, що для тієї цілі існують переселенчі осередки, всеж таки і сьогодня, при масовім напливі імігрантів, „Самопоміч" дуже занята справою допомоги, та співпрацює з переселенчими осередками.

Тимбільшою вагою лягають на організацію інщі завдання. „Самопоміч" гуртує в своїх рядах тих, які покинули рідну землю з причин політичної натури, тих які не могли погодитися з ворожою окупацією нашої землі. І так як там, на рідних землях, УПАрмія збройним чином протестує проти поневолення тих земель, так і нова іміграція мусить вести боротьбу з ворогом всіма іншими засобами.

По нещасливій битві під Полтавою невеличка жмінка уцілілих мазепинців не зашилася в тихий куток та працювала невпинно і невтомно по цілій Европі з думкою, вибороти волю Україні. Сьогодня тисячі мазепинців, розсіяних по цілому світі, мусять ступати в сліди своїх славних прадідів, з єдиним бажанням піднести Червону Калину.

Передумовою успішної праці є релігійна і політично-партійна толеранція. З приємністю треба підкреслити, що „Самопоміч" іде цим шляхом, подібно як іде велика українська еміграція в Европі. Всім українським групам, які найшлися в рядах „Самопомочі", присвячує один спільний ідеал соборности.

Працю проводить „Самопоміч", як уже була мова, на чотирьох ділянках: культурно-освітній, громадсько-суспільній, господарській і харитативній. Щоб ту працю виконати якслід, „Самопоміч" об'єднує новоприбулий елемент, та включає його до плянової роботи, ідучи рука в руку з давньою іміграцією. Прийняті загальними зборами резолюції, які визначають працю організації на майбутнє, будуть подані пізніше.

Пресова Референтура „Самопомочі".

ЦЯ БЛЮЗКА МАЄ БУТИ „ВИЯВОМ ЖІНОЧОСТИ".— Ми цього не добачуємо, але може добачить хто з читачів!

НАРАДА У СПРАВІ ПІВНІЧНО АТЛАНТІЙСЬКОГО ПАКТУ.—Ця картина знята в Ленкестер Гавз, Лондон, у часі нарад представників Британії, Франції Бельгії, Нідерландів та Люксембургу над Північно Атлантійським Пактом. Зліва це Пол Анрі Спаак, бельгійський премієр та міністер закордонних справ.

ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ:

ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК:
МИКОЛА МУРАШКО,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ЗАСТУПНИК ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА:
ГРИГОРІЙ ГЕРМАН,
9 E. Jackson St., Wilkes-Barre, Pa.

ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА:
МАРІЯ МАЛЕВИЧ,
230 E. Agnew Ave., Pittsburgh 10, Pa.

ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР:
ДМИТРО ГАЛИЧИН,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ГОЛОВНИЙ КАСІЄР:
РОМАН СЛОБОДЯН,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ДМИТРО КАПІТУЛА,
33 S. Hancock St., McAdoo, Pa.
ВОЛОДИМИР ГІРНЯК
1 Craik Ave., Kingsway, Toronto 18, Ont., Canada
Д-р АМВРОСІЙ Т. КІБЗЕЙ,
4651 Broden Ave. Detroit 10, Mich.
ІВАН В. ІВАНЧУК
8930 Menor, Detroit 4, Mich.
СТЕПАН КУРОПАСЬ,
2930 N. Montclaire St., Chicago 34, Ill.

ГОЛОВНІ РАДНІ:

ПАВЛО ДУДА
939 Pierre Ave., Windsor, Ont., Canada.
СТЕФАН СЛОБОДЯН,
4323 N. 16th St., Philadelphia 40, Pa.
ІВАН РОМАНИШИН,
15 — 38th St., Irvington, N. J.
ТАРАС ШПІКУЛА,
5466 W. Haddon Ave., Chicago, Ill.
ВОЛОДИМИР ДІДИК,
6711 Rutland Ave., Detroit, Mich.
ГЕНОВЕФА ЗЕПКО-ЖЕРЕБНЯК,
1369 Brown St., Akron 1, O.
МИКОЛА ДАВИСКИБА,
41 Rosewood St., Mattapan, Mass.
ІВАН КОКОЛЬСЬКИЙ
23 Fairlawn Ave., P. O. Box 467 Woonsocket, R. I.
ДМИТРО ШМАГАЛА,
4037 Riveredge Rd., Cleveland, Ohio
ОЛЕНА ШТОГРИН
4753 N. Hutchinson St., Phila 41, Pa.
ПЕТРО КУЧМА
95 East 7th St., New York 3, N. Y.

Головна канцелярія У. Н. Союзу знаходиться у власнім домі під числом 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Почтова адреса У. Н. Союзу: P. O. Box 76, Jersey City 3, N. J.
Telephone: BErgen 4-1016.

Російська еміграція і Кремль

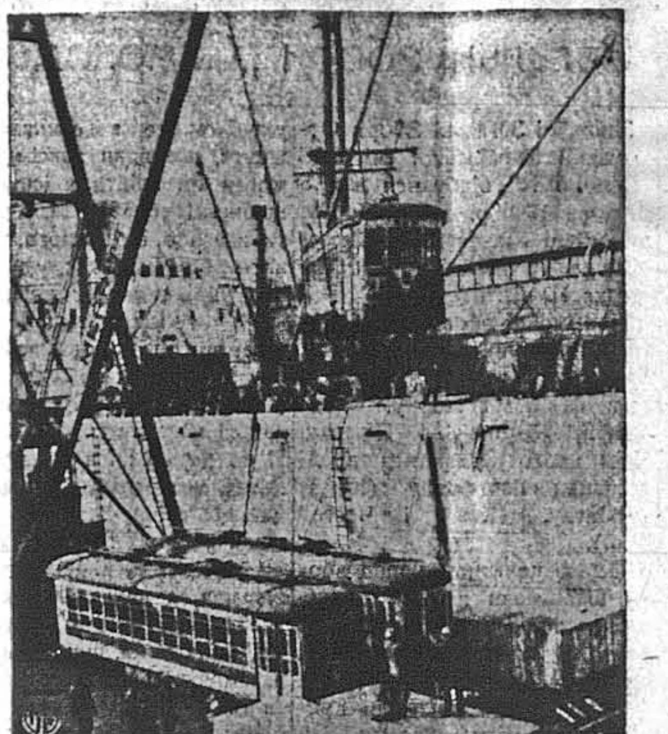
(Докінчення зі стор. 2-гої).

трапилось навпаки: хоч і в 1941 р. був спільний ворог (як тепер комунізм, проти якого нас закликають росіяни спільно боротись), одначе російські меншини на Україні стали на шлях боротьби не з німцями, а з українцями. **Під час німецької окупації після Гестапо і інших середників терору російські національні меншини на Україні були другою силою, скерованою проти життєвих інтересів українського народу.** Німцям була потрібна допоміжна сила для придушення опору окупованої території. Такою силою стали росіяни. Незорієнтовані в перших днях окупації, українці приступили до розбудови національного життя. Зорієнтувавшись в самостійницьких тенденціях окупованого народу, німці природно терором зареагували на це стремління. І тут до послуг на кожному кроці ставали росіяни. Коли першими бурмістрами в українських містах були патріотичні українці, то за деякий час їх німці винищили, а на зміну їм прийшли росіяни, вислужившись перед окупантом доносами на кращих українських діячів. Ця справа з нашого боку, на жаль, ще не розголошена. Але втрату найкращого активного елементу, що перший піднявся до відбудови України, у великій мірі мусимо завдячувати росіянам. Після розстрілу Гестапом українських діячів, на їх зміну німці призначали вже росіян. Фольксдойтшів не виставало, бо, відступаючи, Совети забирали або нищили німецьку людність. В Полтаві, де треба було з свічкою шукати росіянина, після розстрілу українського бургомістра, на його місці став росіянин Петро Галанін, в Миколаєві (південь) бургомістром був Ползунов, в Зінькові (Полтавщина) Діхтяров, в Вознесенську теж бургомістром був росіянин. Так само справа стояла в Дніпропетровську і в інших містах.

Отже, як бачимо, росіяни нас зрадили в першу і другу війну, тепер хотять ще третій раз обдурити. Коли ж їм пропонується організувати протикомуністичну боротьбу на союзних основах, як рівний з рівним, подібно як це роблять зараз західні народи, відчуваючи комуністичне - російську небезпеку, то від такої пропозиції білі емігранти відхрещуються, бо тоді б вони втратили можливість знову панувати над чужими народами. З цього боку антибольшевицька суть білих росіян — лише непорозуміння, лише маска, доречі невдала. Аналогія між політикою комуністів Кремля і білоеміграцією стовідсоткова. Правда, треба визнати, що їхня справа ще ніколи так мізерно і безнадійно не виглядала, як сьогодні. Коли раніше їм до деякої міри щастило робити авантури в середині сусідніх народів, то сьогодні вже росіяни стоять ізольовано проти решти світу. Сьогодні вже українське зерно цілком відділене від російського піску. І що головне цей процес відбувся на окупованих землях. Еміграція взагалі не хворіла на таку мішанину. Вже не маючи можливости віднайти рекрутів споміж народів імперії, які згодилися б з думкою росіян і таким чином творили бодай ілюзорну її єдність, вони видають публікації наприклад з українськими псевдонімами, начебто це говорять українці, хоч ми цих українців в житті і публично не бачимо і не знаємо. Більше того, росіяни творять різні комітети визволення народів Росії, хоч ці народи тут на еміграції не мають нічого спільного з цією російською „боротьбою". Видаючи свої часописи вони афішують їх не як російські, а як часописи Ді Пі хоч до ДП належать багато народів. Навіть в такій здавалось би дрібниці проявляється загарбницька суть.

Росіяни твердять, що Росія не комунізм і не СССР. Але коли врахувати, який мізерний опір ставили росіяни червоній комуністичній армії, то таке твердження стає переконливим. Комунізм легко переміг в Росії, так легко, що йому ще вистачило сил у запеклій боротьбі розповсюдити його і на сусідні народи. Сталін добре знав, за що дякував саме російському народові. Лише тому тримається ще далі комунізм в поневолених Москвою краях, що там на провідних комуністичних постах стоять саме росіяни. Коли і в цій війні поневолені Росією народи в досить нещасливих умовах зорганізували протинімецькі і одночасно протикомуністичні рухи, то таких рухів серед російського народу не було. Була лише невдала спроба за допомогою співпраці з німцями змінити кремлівських володарів. Керенський на спілку з комуністами повалили царський лад, але збудували ще гірший. Тепер Керенський, відкинутий комуністами, шукає спільників, щоб повалити цей гірший лад і вернути до старого з 1917 року, не рахуючись з національними змаганнями поневолених Росією народів, що хочуть стати самостійними. Преса російської еміграції далі проповідує загарбницькі пляни і фальсифікує історію змагань поневолених Росією народів до волі, — так, як це робила й далі робить советська пропаганда. Така діяльність російської еміграції немає нічого спільного з зусиллями демократичних народів побудувати новий світовий лад на засадах демократії, на свободі людини та пошануванні права народів на вільне й самостійне життя.

Л. Лиман.

СТАРІ НЮЙОРСЬКІ СТРІТКАРИ ЩЕ НА ЩОСЬ ПРИДАДУТЬСЯ!—Отсе бачимо, як ладують на корабель одну з багатьох нюйорських стріткар, що їх закупило місто Бомбай в Індії для свого вжитку. В Ню Йорку вони вже були призначені на знищення.

РІЧНІ ЗБОРИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. С.

(Докінчення зі стор. 1-шої).

Дещо довше звітодавець зупинився на фінансовому стані видавництва „Свободи", якого він є завідателем. Напочатку він ствердив, що здійснювання тої великої мети і тих великих завдань, що їх видавництво має як щодо своїх членів і громади так і до цілого народу, вимагало б кращого матеріяльного стану, ніж той, що існує тепер. Теперішне річне засідання Головного Уряду і конвенція в наступному році мусять розв'язати питання, як поліпшити матеріяльний стан видавництва, порівнюючи теперішню дорожнечу з мінімальною сумою, яку платять члени Союзу за часопис. В кожному разі, ухвалені попередньою конвенцією кампанії за „добровільною доплатою до передплати" цього питання не розв'язують. На цей фонд в минулому році зібрано 8,072.32 долярів, що їх вплатило 3,295 членів і передплатників. Фінансове положення Видавництва вже можна собі уявити, порівнюючи суму 101,548.48 долярів розходів з 59,234.93 долярів, що їх дістається з передплати щоденника. Вільна продажа газети, друкарські роботи, оголошення, пресовий фонд і т.п. вирівнюють дещо баланс, але загальних труднощів не розв'язують. Загальні приходи Видавництва виносили в звітовому році $102,838.04, менше $285.06 продажного опусту; загальні розходи в тому самому часі виносили $101,-548.48, менше $33.73 купного опусту. Зв'язані з видавництвом кошта в минулому році збільшилися на 8%, тоді як джерело і висота приходів завжди залишаються такі самі.

Свою загальну оцінку Союзової праці в минулому році головний предсідник завершив згадкою про Союзові імпрези та окружні збори, що допомагали Союзовцям краще пізнати себе взаємно та ще більше поширити Союзову ідею. Бо УНСоюз завжди спирався на своїх членах і на своєму народі. Бо вони творять УНСоюз і його вдержують, а УНСоюз їм служив, служить і служитиме. На закінчення головний предсідник висловив подяку всім головним і відділовим урядникам, редакторам, організаторам та всім членам УНСоюзу за їх щиру і віддану працю для добра УНСоюзу та його постійного росту.

ШУКАЮТЬ СВОЇХ РІДНИХ

УВАГА: Зголошуючись на Розшуки до З.У.А.Д.Комітету прохається на початку листа **доконче** подати під яким числом в розшуках було надруковане прізвище особи, яка вас, чи яку ви шукаєте.

За листами чи адресами від скитальників прохаємо звертатись безпосередньо до ЗУАДКомітету, адресу якого подано при кінці.

Зголошуючись на розшуки не забувайте вложити вашу жертву на покриття поштових і бюрових видатків та за витрату часу на полагодження вашої справи.

* * *

ГРУПА — ЛИСТИ ДО:

17,454 Микита Юрчика, Романа і Нестора, пошукує матижінка Олена Яремович-Микита з Самбора. Голоситися на ч. 17,454.

17,455 **До таборових управ** на скитальщині. Проситься звідомити по таборах, що за Будай Агафією, Михайлом та донькою зам. Гирич Евою, пошукує з Америки Будай Андрій. Голоситися на ч. 17,455.

17,456 Кашинська Олени з Ходорова від Щепний Григорія.

17,457 Януш Гринька з с. Тарнів (Гордок-Львів) від Януш Катерини.

17,458 Сестри з дому Марковська, вуйка Кацишин Антона і односельчан з с. Слобідка Бошлевицька (Станиславів) від Несторок Розалії зам. Марковська.

17,459 Ярчак Ілька з с. Середниця (Лісько) від брата Ярчак Івана.

17,460 Стевенс-Зозуля Михайла, Самсоновича з Харкова від Сосоля Якова.

17,461 Свояків і знайомих зі Старого Самбора, Стрия, Тернополя і Сокаля від Микита Одарки.

17,463 Крушельницька Марії з Підгаєць від Залуцький Миколи.

17,464 Савка Катерини з дому Косовська від Косовська Софії з с. Мацькович (Перемишль).

17,465 Струк Степана с. Івана з Білих Ослав (Делятин) від Ванчуляк Михайла с. Василя і Марії.

17,466 Рідних і знакомих з с. Кути (Коломия) від Данецький Володимира с. Теодора.

17,467 Грех Олени д. Василя з с. Снітинці (Дрогобич), Рибак Анни зам. Губерт від Грех Теодора.

17,468 Димбровський Миколая з с. Лопушанка Хоміна (Самбір - Турка над Стрием) від Димбровський Миколи.

17,469 Стасюк Івана з с. Підгірки (Калуш) від Стасюк Михайла.

17,471 Федорів Ілька з с. Дашава (Стрий) від брата Боднар Петра.

17,472 Войтович з дому Иосифа і Анни з с. Рожнітів (Ярослав) д. Андрія від Шаварняк Осипа.

17,473 Павлишин Дмитра, Івана і Василя з с. Кистогорба (Сянік) від Павлишин Ільки.

17,474 Кулинич Олекси батька з с. Присліп (Турка) від Кулинич Панкратія.

17,475 Лотоцька Ольги з Ходорова від Кашинський Мирона.

17,476 Кохарик тітки з с. Гульське (Літовиська) від Шупівдич Настуні.

17,477 Павліс Івана з с. Протеси (Журавно) від Якимчук Петра.

17,478 Теренчина Михайла і Миколи з с. Сенечова (Долина) від Кіндраль Анни д. Василя.

17,479 Душник Володимира і Бенка з с. Заставче (Підгайці) від Мандибур Дмитра з с. Галич.

17,480 Довгаль с. Гаврила приятеля мого батька з с. Боковое (Херсон) від Стеценко Федора з с. Туря (Самбір).

17,481 Явірський Стаха вуйка від Фільварська Настки зам. Ференц.

17,482 Корнафель Параски і Насті з с. Прелуки (Сянік) від Корнафель Івана.

17,483 Любодинська Анни зам. Гузар і Любодинська Павлини з с. Трибухівці - Кревець (Бібрка) від Салата Миколи.

17,484 Мирна і двох вуйків з с. Лосе (Новий Санч) від Мирна Ілька.

17,485 **Земляків доброї волі** просить післати посвідки на виїзд до Америки — фахівець-механік Бакалецький Григорій.

17,486 Мораль Анастазії з с. Бежнігова Долішна (Лісько) від брата Пилипчук Антона.

17,487 Петрівський Семена с. Василя, Терлецький Петра, Лешик Юстини д. Анни з с. Сушиця Рикова (Ст. Самбір) від Лешик Миколи.

Голоситись на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P. O. Box 1661, Philadelphia, 5, Pa.

Нові імігранти

Українці, що приїжджають кораблем „Дженерал Мюр" дня 22. березня 1949 до порту Нюйорк, за старанням Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету у Филаделфії.

Андрійчук Василь; Чередарчук Василь, Марія; Черевко Федір, Михайло, Люба, Евген, Тамар, Надія; Дехтярук Осип, Марія, Галина, Володимир, Олександер; Карпин Михайло, Анна, Зеновій; Кащенко Петро, Евгенія; Кіхічак Андрій, Катерина, Ярослав; Ковальчик Оксана; Крупник Петро; Логин Катерина; Прокопишин Григорій, Ірина; Ілий Петро, Анна Анджеліна, Зенон, Тереса; Боросюк Марія; Хомяк Петро; Цимбалістий Дмитро; Дацик Теодор; Дубіцький Іван; Германський Павло, Марія, Михайло; Гелл Степан, Ольга, Люба; Грицеляк Пантелеймон, Дора, Юрій; Іванюк Михайло, Тамара, Ольга; Княжинський Григорій, Олександра; Дарія; Махник Катерина, Марія; Максук Марія; Марійчук Марія; Марусенко Амброзій, Олена; Міхняк Богдан, Віра; Нагірняк Василь, Дарія; Попович еодор, Стефанія; Рекуха Григорій, Людмила, Лариса; Рудник Іван, Лідія; Семенів Володимир; Смородський Петро, Ольга, Мирослa; Сорока Ярослав, Галина, Ірина; Стебницький Василь; Струхманчук Семен; Тимків Степан; Віхтинський Вячеслав, Катерина; Боднрюк Микола, Ольга, Арна; Дацько Юрій, Розалія; Дячун Ярослав, Антоніна, Анна; Добрянський Микола, Розалія, Орися; Драгош Володимир, Фломина; Дуда Іван; Іваницький Михайло, Ірина, Ігор; Юркевич Василь; Клован Теодор; Левартн Іван, Антоніна; Луців Варвара; Литвин Олександер, Марія; Маланчук Богдан; Панчишин Михайло, Наталія, Роман; Пиріг Василь, Анна, Ярослав; Сушик Олександер, Евгенія, Галина, Микола.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 4. березня 1949 р. померла в 59. році життя

ЮЛІЯ ПРОЦАНИН,

довголітна членкиця Бр. св. Петра й Павла, від. 338 У. Н. Союзу в Монессен, Па.

Покійна походила зі села Луків, пов. Лісько, Західна Україна. Полишила в смутку мужа Петра, 4 подружених сини, 5 дочок (4 подружених), 22 внуків і 1 правнуку та брата Тимка.

Похорон відбувся 8. березня з дому жалоби до укр. прав. церкви св. О. Николая. Поховано її на Grandview Cemetary. — В. Їй П.!

С. Пипок, секр.

ПОШУКУВАННЯ

МАРІЯ ПАСІЄЧНА пошукує МАРІЇ, товаришки, з села Слобітка, повіт Калуш. Нас три приїхали з краю до Рачестер, Н. Й., в 1914 році і ми спали разом. Від тоді ми розійшлис і більше неб ачились. Я забула, яке її прізвище. Писати:

MARY PASIECHNA
749 Princeton Ave., Palmerton, Pa.

ПОШУКУЄТЬСЯ когонебудь з родини **ВРУБЛЄВСЬКИХ** з Радехова. Хто знає про них, або вони самі, прошу зголоситись до:

Mrs. ANNA PROKOPOWICH-WRUBLEWSKA,
18 Fir St., Valley Stream, N. Y.

ПОШУКУЄ ПОСАДИ

ДЯКОВЧИТЕЛЬ, новоприбувший з краю, довголітний дириґент хору, організатор театру, добрий педагоґ, шукає праці в українских православних парафіях. Зголошення слати:

OLEXANDER KOLISNYCHENKO,
4839 North 5th St., Philadelphia, Pa.

ТАРЗАН, ч. 2056. Тарзан перебивається через поломінь.

Коли трусливий Редзік гнав навманя вперед, перестрашені звірята почали його переганяти.

Збентежений зі страху, дезертир вистрілив на них...

...а володар джунглів зачув вистріл через лоскоти вогню,

На зловіщий голос Тарзан відкинув на бік усяку обережність і кинувся в горіюче пекло.